

Cînd adunarea a luat sfîrșit, cînd colegii te-au ales în unanimitate, urmează felicitările. Ele sînt făcute, de la caz la caz, și mai ales după... temperamentul fiecăruia.

Cît despre adunări de alegeri, propuneri, inițiative, copii, întoarceți prima pagină a gazetei !

Proletari din toate țările, uniți-vă !

Pentru gloria poporului și înflorirea României socialiste, pentru cauza partidului — înainte !

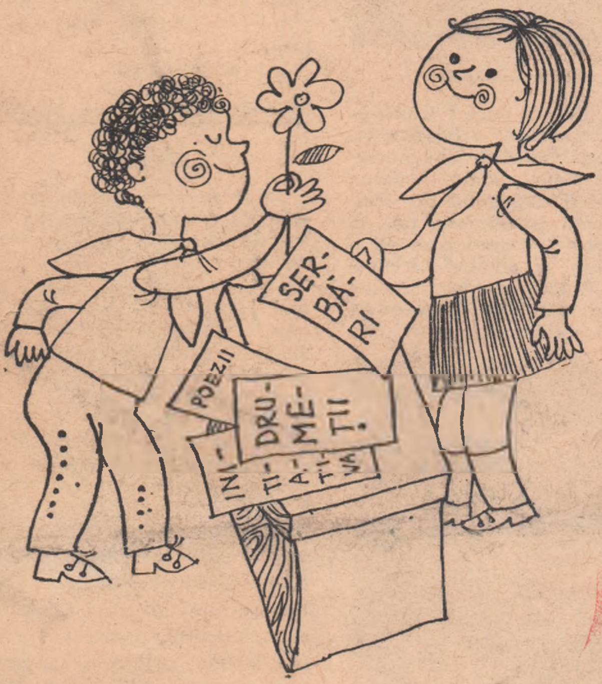

Scînteia pionierului

GAZETĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Anul XVII nr. 48 (1092) * miercuri 30 noiembrie 1966 * 8 pag. 30 bani

MICII GOSPODARI AI BUCURIILOR LOR

Într-o clasă sînt, de obicei, între 30 și 40 de copii și cam tot atîtea dorințe, preocupări și gusturi.

E adevărat că încă dintr-a III-a, a IV-a, unii se gîndesc la „planurile mari", de perspectivă, la profesiunea viitoare, dar acum nu despre asta e vorba. Pînă atunci mai e destul. Mai interesant ar fi de aflat poate „planurile mici" ale fiecăruia ; de la o săptămînă la alta, de la o lună la alta.

Să ne închipuim, de exemplu, cum într-o dimineață unul din ei, sculîndu-se, gîndește astfel : „Ce fac azi ?... *Dimineața merg la școală. Apoi o să văd filmul cutare, sau mai bine las filmul mai spre sfîrșitul săptămînii și mă duc să vizitez „Casa memorială „Traian Demetrescu". Cred că așa ceva o să placă și Adelei, și lui Georgică, și lui Nelu. Ia să văd mîine...*" Sau altul : *Diseară merg la Dorel să vedem meciul la televizor. Mîine, sau într-o zi din săptămîna viitoare, aș da o raită să văd cum arată pădurea Bucovăț în plină toamnă. Dar singur nu are farmec, precis n-are nici un farmec...*

Și cam așa se face că, deși într-o clasă sînt de obicei între 30 și 40 de copii și cam tot atîtea dorințe, preocupări și gusturi, totuși, în fapt, ele devin o singură hotărîre. Fiindcă, în cazurile de mai sus, tocul în formă de pană și cu încrustații al lui Traian Demetrescu a fost cercetat de 40 de priviri curioase, iar pădurea Bucovăț — dacă ar fi să judecăm după zarva stîrnită între ultimele frunze rămase pe crengi — parcă ar fi fost năpădită de o oștire întreagă de vizitatori. Dar ei erau numai 40, cei 40 de elevi ai clasei a VI-a a Școlii generale nr. 4 din Craiova.

Am aflat totul la adunarea de alegeri a detașamentului. Dar se mai întîmplă și unele ciudățenii.

O fi Stoica Septimiu *istoricul* clasei — și se bănuiește că lui i-ar aparține ideea — dar despre *Casa Băniei* din Craiova, datînd de pe vremea lui Mihai Viteazu și Constantin Brîncoveanu, și cea mai veche clădire din oraș, îți vorbesc pe nerăsuflate Aurora *dansatoarea*, Adela *povestitoarea* și Georgică *matematicianul*. (Asta fiindcă vorbeam de diversitate de gusturi).

Și astfel, pînă la urmă, se pare că nu se mai știe precis a cui a fost ideea. Dar asta-i numai o părere. Fiindcă la adunarea de alegeri a colectivului de conducere al detașamentului, de sîmbăta trecută, cînd s-a ajuns la propuneri, am auzit caracterizări de felul acesta :

— Eu o propun tot pe Ileana Cicoș să ne conducă detașamentul, fiindcă învață bine, e disciplinată și.. are *inițiativă și știe să organizeze o excursie.*

— Eu zic s-o alegem și pe Ciobanu Adela fiindcă ... *povestește și cîntă frumos !* (Bănuiți cine a avut inițiativa scenetei „Cele patru anotimpuri" ?).

— ... Pe Popa Ion fiindcă ... *și cîntă frumos la acordeon* (cred că l-am prins și pe animatorul brigăzii artistice).

— ... Pe Stoica-Septimiu fiindcă... *și știe multe, citește mult...* (Probabil că el i-a ademenit pe toți la „Neamul Șoimăreștilor", „Haiducii" sau să vadă *Casa Băniei* și Piața Crasof)

— ... Pe Bucur Vladimir fiindcă... *și îi plac excursiile, a văzut „multe"* (să-ți descrie el cum arată un turc din Ada Kaleh că nu-l uiți toată viața !).

Se pare deci că și-au adus aminte cine mai mult decît alții contribuie ca în fiecare trimestru cele 40 de priviri iscoditoare „să aibă de lucru". Peste cîteva săptămîni, aceiași năzdrăvani ai clasei a IV-a A or să zburde prin *„Parcul poporului"* sau pe *„Valea aeroportului"* ori să se amestece într-o seară de carnaval. A cui a fost ideea ?! Parcă nu-ți vine să-i mai întrebi după ce recunoști în ei pe cei 40 de pitici craioveni, niște mici și excelenți gospodari ai bucuriilor lor.

Ilie TRAIAN

Citiți

în acest număr :

CITESC

Citesc din Eminescu. Și e seară
Și-un vînt domol peste zăpezi adie
Și mă așteaptă blîndă călimară
Să scriu, să scriu și eu o poezie.

Stau gînditor în liniștea tîrzie,
Cînd luna rece tinde să răsară.
Acum cînd totu-i vis și armonie
Voi scrie-o poezie despre țară.

Și am să scriu că țara mi-e bogată,
Că mîndru viitorul i se-arată,
Că porți de-argint în drum i se deschid.

Că țării eu îi port mereu iubire
Și că mereu i-aducem mulțumire
Părintelui, iubitului partid.

AL. ANDRIȚOIU

COPIILOR, CU TOATĂ DRAGOSTEA !

Dacă n-ați fi așa de ocupați, v-aș invita la o plimbare prin cîteva școli din București, unde au loc astfel de evenimente. Dar cum știu că sînteți ocupați, cum știu că vă gîndiți să propuneți în adunările voastre de alegeri *idei* pentru acțiuni cît mai interesante, am să vă las cu gîndurile voastre — eu respect oamenii care gîndesc — și-am să pornesc cu fotoreporterul gazetei noastre prin școlile generale numerele 146, 111 și 66. Așadar, la drum

Jurnal istoric

Expresia aparține Georgetei Marin din clasa a V-a B. De fapt, ideea întocmirii unui jur-

Georgeta Marin

nal de călătorii a luat naștere în cercul de turism al clasei. Toți excursioniști pasionați, cu experiență, au hotărît să vorbească, în jurnal, despre cele mai vechi construcții și despre „copiii" de azi ai Capitalei — noile cartiere bucureștene. Și

Morariu Teodor

pentru că la Argeș (Biserica Domnească, muzeul Golescu, fîntîna Meșterului Manole și Hidrocentrala) micii turiști din

Soare Virgil

clasa a V-a B au fost, pentru vacanța de iarnă au prevăzut (nici nu se putea altfel !) o tabără turistică de 7 zile la Predeal.

Vice-campionul republican este președintele nostru !

Însă să nu credeți cumva că cei dintr-a V-a B sînt specializați în excursii. Sfera lor de activitate este mult mai largă... De pildă, sportul. E la loc de cinste. Ion Gabriela face înot

Zarescu Valeriu

de performanță în cadrul Școlii Sportive de Elevi nr. 1. Cupșa Maria, Hagi Culea Corina, Bota Adriana, Marin Georgeta, Rarinca Mihai, Morariu Teodor, Buzatu Anghel și încă vreo alții 30, sînt... suporteri. Echipa de fotbal a detașamentului a susținut cîteva meciuri dramatice.

Pe cei din a V-a A i-au bătut (deși ploua !). Iar cei de la „C" i-au bătut pe prietenii noștri cu 6—2 deși, la un moment dat, ei, cei de la „B" rămăseseră doar 3 pe teren (meciul s-a disputat pe terenul din spatele blocurilor și rînd pe rînd copiii erau chemați la masă...).

Cînd în adunare s-a trecut la propuneri, Morariu Teodor, vice campion republican de patinaj artistic, s-a trezit față în față cu unanimitatea ! Și s-a gîndit că mare lucru este respectul și dragostea colegilor.

„Încă un pas în viață"

E destul de greu să precizezi cine anume (cu numele rostit întreg, ca la catalog) a avut ideea unei emisiuni festive la stația de radioficare a Scolii generale nr. 111 cu titlul de mai sus. Cert este că pionierii din clasa a VII-a, care se pregătesc să iasă din organizația de pionieri vor fi invitați la adunarea de încadrare a primului detașament de pionieri la clasa a III-a — adunare ce va fi înregistrată pe bandă de magnetofon și apoi retransmisă.

„Dialog pe aceeași scenă"

Nu este un titlu de roman în imagini ! Nu. Este o *idee*. O idee a lui Zarescu Valeriu din aceeași școală, care îndrăgește cîntecul, dansul, recitările. Se poate foarte bine să fi fost ideea lui Zarescu Valeriu din clasa a VI-a B (premiul I pe raion la concursul cultural artistic). Sau a lui Soare Virgil din clasa a VII-a E, reales președinte de detașament, sau a lui Lăzărescu Nicolaie, din aceeași clasă ! Nu se știe ! Fapt este că echipa de dansuri se pregătește intens pentru acest.. dialog, cu Școala generală nr. 122. Se mai pregătesc ei și pentru un concurs de schi și săniuțe la Predeal, pentru un marș pionieresc prin cartier, pentru un meci de handbal cu Școala generală 188 și pentru un... Carnaval al Zăpezii. „De idei, nu ducem lipsă" — spunea un copil — cu aerul grav al oamenilor mari.

„Mie mi-ar place să organizăm un concurs de creatori de probleme de matematică. Ele să fie publicate și rezolvate în unitatea noastră" spunea Chinie Georgeta din clasa a IV-a D, care iubește foarte mult matematica.

O seră în curtea școlii

Școala generală nr. 66 se află în comuna Pantelimon. Aici tradițiile sînt transmise din generație în generație... de școlari. Buni și harnici cons-

Chinie Georgeta

tructori, ce pot face ? Construiesc. Au construit o bază sportivă (porți metalice de handbal, doi stîlpi pentru terenul de volei și o groapă de sărituri). Acum construiesc, tot în curtea școlii, o seră care va fi gata pînă la sfîrșitul trimestrului. A cui a fost ideea ? Greu de spus. Mai ușor ne-ar fi să vă vorbim despre...

Mihail Paula

Costei Doina

80 de pionieri, un vagon de dormit și... 60 grame de viermi de mătase

Nu vrem să vă punem în încurcătură. Să vă determinăm să dezlegați rebus-uri. Nu. 80 de pionieri înseamnă numărul copiilor care, crescînd 60 de grame de viermi de mătase, au strîns 3 000 de lei. Au pornit prin țară — cu un vagon de dormit, timp de 10 zile, vizitînd Cheile Bicazului. Hidrocentrala de la Bicaz, orașul Cluj, Brașov, întorcîndu-se apoi pe Valea Oltului ! Frumos, nu ? A cui a fost inițiativa ? A tuturor celor 80 de pionieri.

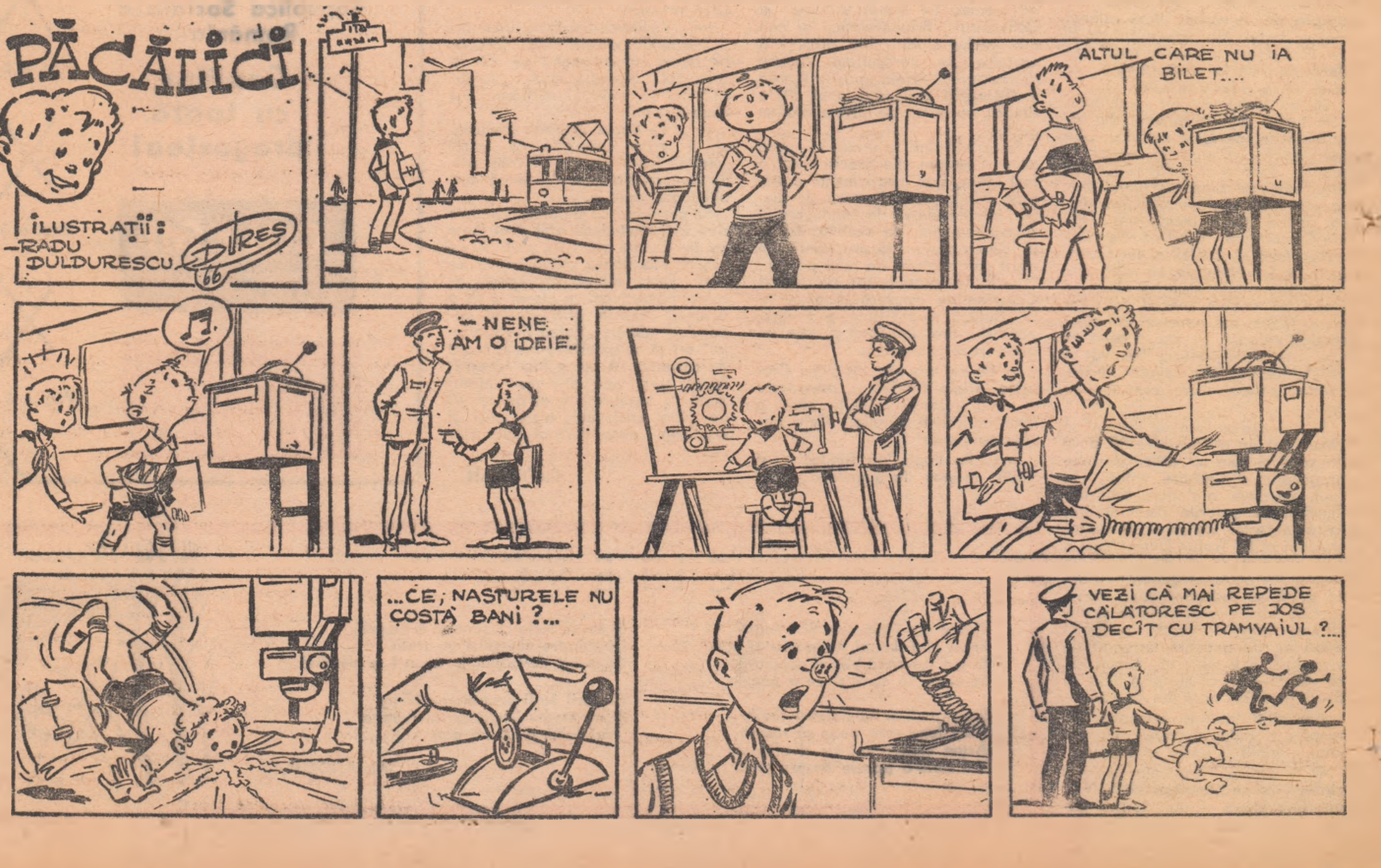
Dar povestea cu...

Stupina, 150 kg miere, pădurea Cornetu

...o știți ? Nu, firește că nu. Este tot o inițiativă a pionierilor de la Școala generală nr. 66.

Ei au — nici mai mult, nici mai puțin — 20 de stupi. De cum înfloresc salcîmii, duc stupii în pădurea Cornetu. Duminicile, se știe, micii apicultori de aici pot fi găsiți cu toții la Cornetu. Și plăcut, și util ! Așa au colectat ei 150 kg de miere. Cîteva nume de apicultori ? Costei Doina, Vraciu Hareta, Ivanțu Cristina, Barbu Georgeta... A, pardon ! *Apicultorii* sînt de fapt *apicultoare*. Și să nu mai aud că fetele se tem de albine, că mă supăr foc ! Și pentru că vreau să închei călătoria noastră, am să mai scriu, încăodată, aici, la sfîrșit : *copiilor, cu toată dragostea !...*

Elena SKIBINSKI

Desen: G. BURSCHI

O SCHIȚĂ DE
Costache ANTON

COLEGII

Vale apăruse în clasă abia pe la mijlocul trimestrului. Era o zi cu soare, cu funigei, cu liliac înflorit a doua oară. Noii lui colegi, (și fetele și băieții), îi făcuseră o primire destul de zgomotoasă: îl duseseră la bancă pe sus, strigînd, fluierînd, aruncînd servietele pînă în tavan. Totuși, Vale ori de cîte ori se gîndește la ziua aceea, întîi îi răsare în față crenguța de liliac pe care o rupsese în drum spre școală. Apoi, ca într-o oglindă veche, cu marginile aburite, apare clasa cu perdele albe la ferestre, tabla pe care cei ce învățau dimineața lăsaseră niște exerciții complicate de algebră, apar băncile de culoarea chihlimbarului, ochii mari ai Mihaelei, apare el, cu servieta sub braț, plimbîndu-se neliniștit pe intervalul dintre cuier și catedră. Pe drum își făcuse un plan: să nu spună din prima clipă că era într-a VII-a B, ci să inventeze ceva. Să se dea drept colecționar de timbre, ori să întrebe dacă are careva o minge de ping-pong. Nu se gîndise o clipă că putea să ajungă prea devreme. Ca să-și umple totuși cu ceva timpul, a început să numere băncile, tablourile de pe pereți (unul din ele îl înfățișa pe Mihai Viteazu), sticluțele de la colțul farmaceutic, peștișorii din acvariu. Apoi, i-a venit o idee năstrușnică. Să încerce să afle cîte ceva despre viitorii lui colegi uitîndu-se cu atenție peste bănci. Fără să-și lase servieta de sub braț, a închis ochii și s-a apropiat la întîmplare de una din bănci. Era banca a treia, rîndul dinspre ușă. Pe locul din stînga o mînă sigură desenase cu creion chimic o rachetă. Mai sus, niște planete ciudate cu chipuri rotunde de copii (aveau ochi, nas, gură) se învîrteau ca-ntr-o horă în jurul unui soare bărbos, cu sprîncene groase și ochi mici. Vecinul n-avea pesemne înclinații nici pentru desen, nici pentru cosmonautică. Pe banca lui erau proaspăt săpate cu briceagul două inițiale: G și R.

Prins de joc, Vale a închis ochii și a trecut spre altă bancă. Aici i-a atras atenția mai întîi un portativ cu note, lîngă portativ se zăreau o girafă, doi cățel, un iepuraș, o mulțime de cifre — care reprezentau pesemne date din istoria evului mediu. A vrut să se uite și pe locul de-alături, dar aici apăruse între timp o servietă. Vale și-a ridicat repede privirea. Lîngă bancă stătea o fată. Era înaltă, subțire, avea două codițe țepene și drepte și niște ochi mari, negri, mirați și speriați.

— Sîntem colegi de bancă? l-a întrebat fata, parcă și mai speriată.

Vale a îngăimat încurcat:

— Nu. O să fim colegi de clasă.

— De cînd?

— De azi.

Și ca să-și justifice prezența într-o bancă străină, Vale a arătat cu capul:

— Mă așezasem numai așa. Mi s-au părut nostime desenele.

Fata și-a prins cu mîinile una din codițe, s-a uitat la el neîncrezătoare, apoi a izbucnit în rîs:

— Da? Îți plac mîzgălelile Inei? Toată ziua desenează numai cățel, girafe și iepurași... Altceva nu mai știe.

Fata s-a dus spre tablă, a luat buretele, apoi s-a îndreptat spre ușă. În prag s-a oprit și i-a spus, privindu-l mirată, ori speriată:

— Locuri libere sînt numai în ultimele bănci. Lîngă Duțu sau lîngă Nuțu.. Dar o să-ți vină greu.

— De ce?

— Așa.. Sînt cam bătăuși. Și nici nu prea învață..

Vale a rîs.

— Nu-i nimic. Nici eu nu prea învăț..

Fata a ieșit. Vale s-a apropiat de băncile din fund, nerăbdător să ghicească locurile lui Duțu și Nuțu după inscripțiile de pe bănci. Dar amîndouă băncile păreau noi. Nu se vedea nici cea mai mică zgîrietură. Fata s-a întors repede. A trecut însă spre tablă fără să-l privească. Abia după ce a șters exercițiile acelea complicate de algebră, s-a întors și l-a întrebat:

— Ești și bătăuș?

Vale a rîs iar:

— Nu! Bătăuș nu-s!

— Atunci o să-ți fie greu. Dacă vrei, mă duc eu în ultima bancă. Ina poate să te ajute. Ea învață bine. Cum te cheamă?

— Vale!

— Pe mine Mihaela!

Vale i-a privit codițele țepene și cam caraghioase și a întrebat-o:

— De ce nu-l ajută pe Duțu sau pe Nuțu?

— Pentru că nu vor. Nu poate să stea nimeni de vorbă cu ei. Pe mine Ina m-a ajutat la matematică și la franceză. Acum mă descurc destul de bine.

— Și crezi că o să mă ajute și pe mine?

— Te ajută. Numai să te porți frumos. Să nu rîzi cînd începe să deseneze. Și să faci de serviciu pe clasă în locul ei. Bine, eu îi mai lucrez cîteodată și modelele pentru orele de practică...

— Astăzi pentru cine faci de serviciu? Pentru Ina sau pentru... tine?

Mihaela și-a plecat ochii.

— Pentru mine..

Vale s-a dus spre ultima bancă, și-a deschis servieta, a scos un caiet de notițe, cutia cu creioane, și abia după asta a spus, fără să-și ridice fruntea.

— Nu te supăra, Mihaela, dar nu pot să primesc.

Mihaela nu l-a mai privit speriată. Dimpotrivă, ochii ei mari păreau voioși, ori ironici. A întrebat:

— De ce nu poți să primești? Ți-e teamă c-o să inveți prea mult?

Vale a mormăit nemulțumit:

— Nu! Mi-e teamă de ajutorul Inei.

Mihaela a ieșit să ducă la coș hîrtiile pe care le strînsese de pe jos. În urma ei a apărut Nuțu. Era un lungan negricios, cu șapca pusă anapoda, (purta cozorocul la spate), avea degetele pătate de cerneală violetă, iar în loc de haină purta o bluză cu mîneci scurte. S-a oprit în prag și l-a întrebat:

— Tu ești cel nou?

Vale a dat din cap.

— Da!

— Și vrei să stai în bancă lîngă mine?

— Vreau.

— Bine. Numai să nu-ți pară rău. Știi să joci fotbal?

— Știu.

I-a aruncat două caiete de notițe legate cu un elastic, spunîndu-i peste umăr:

— Pune-le în bancă și vino după mine. Da' repede, că n-avem timp!

În curte, Nuțu l-a lovit peste ceafă, chipurile prietenește, și l-a întrebat:

— Ce joci?

— Centru înaintaș.

— Nu. Ăsta-i tainul meu. Gîndește-te la altceva. Astăzi o să fii extremă stîngă. Și bagă de seamă cum îmi pasezi.

Repriza a fost scurtă, (nu rămăseseră decît zece minute pînă cînd trebuia să sune de intrare), dar scorul a fost dezastruos pentru echipa lui Duțu: șase la zero. Vale a jucat ca în zilele lui bune: a înscris patru goluri.

Nuțu i-a strîns mîna protector și l-a amenințat:

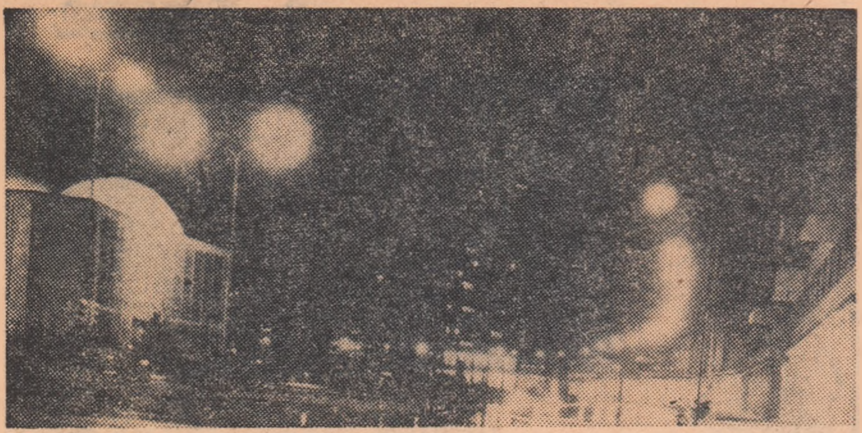
— Vezi să nu ți se ridice la cap!

— Bine.

Nuțu a făcut un semn băieților din echipă și Vale s-a trezit înșfăcat de picioare, ridicat, purtat pe sus. Imediat la unsprezecile lui, s-a alăturat cu strigăte și urale și cel al lui Duțu. Cînd au intrat în clasă, prin vălmășagul de capete, de mîini și serviete, lui Vale i s-a părut că zărește lîngă catedră chipul speriat al Mihaelei. Și-a întors repede fața, dar ochii ei mari continuau să-l privească de peste tot cu reproș. Din tavan, de pe sobă, din podea, din desenele Inei...

REPORTAJ LA ORA „0"

de Al. Dinu IFRIM

Două mîini se apropie una de alta, se strîng cu putere și prietenie.

— Noroc!

— Noroc!

Cuvintele nu se aud, se sting pe buze, acoperite de freamătul din jur, de zguduiturile ciocanelor grele, printre care își impune voinicia cel de șase tone, mai mare decît toate, „bătrînul", cum i se spune aici la forja mare.

Focurile verzui-albastre ale cuptoarelor așezate în linie, focuri ce nu se sting niciodată, aruncă o lumină fierbinte pe fețele oamenilor ce-și răstoarnă umbrele uriașe deasupra mașinilor, și mai uriașe.

— Cum e afară? întreabă forjorul Grigore Drăgan, înlăturînd cu dosul palmei picăturile de sudoare adunate pe frunte.

Cel întrebat, Ilie Războiu, n-a mai apucat să răspundă. Ortacii lui se și repeziseră cu cleștele uriaș, de trei metri lungime, la gura unui cuptor, să smulgă, ajutați de puterea unui pod rulant, stîlpul de foc pus la înroșit de oamenii lui Drăgan, pe care îi schimbau.

Războiu a mai dat o dată palma cu Drăgan, împingîndu-l ușor, în semn de: „du-te la culcare", și s-a repezit și el la ciocanul ce lovea cu sete: sub privirile lui se împlinea, din metalul incandescent, o piesă importantă pentru una din locomotivele ce se lucrează aici, la „23 August", cunoscuta uzină bucureșteană.

De-a lungul cuptoarelor, lumina prelinsă prin gurile căscate, din pîlpîirea flăcărilor, se contopește cu cea a tuburilor de neon suspendate în aer.

E ziuă. Așa s-ar părea. Sus însă, dincolo de ferestrele din acoperiș, afară, pe cerul negru, sticlesc stelele.

Acele ceasornicelor au tot alergat, s-au tot învîrtit și acum se grăbesc să se întîlnească din nou la... 12.

Ora 12 noaptea. Oră la care...

Nimic nu se aude în încăperile scufundate în întuneric.

Pe coridorul lung, în fața ușilor, într-un colț, zeci de perechi de pantofi, și mai mari și mai mici, cu miros de cremă întinsă de curînd pe boxul lustruit.

Nu se aude o șoaptă în dormitoare, doar respirația adîncă și liniștită a băieților, pe lîngă patul cărora a trecut de mult moș Ene.

Se deschide o ușă, încet. O mînă de mamă se apropie de un pat, apucă colțul păturii albastre și o trage ușor peste umerii unui băiețaș căruia perna îi mîngîie obrazul blond. Femeia se duce la o fereastră și o deschide. Să intre aer proaspăt!

Se strecoară printre paturile cu cearșafuri albe, în vîrful picioarelor.

La ușă, o întîmpină o altă femeie, îmbrăcată la fel, în halat alb.

— Năprușel... L-am găsit iar dezvelit, îi spune acesteia, închizînd ușa, depărtîndu-se împreună pe coridorul luminat, discutînd în șoaptă.

Năprușel n-are decît zece ani, și-i tare mic. Dar îi place ordinea, curățenia. E responsabil cu... spălatul, cu văcsuitul pantofilor. Și-i ascultat. Nu-i de mirare să vezi seara, înainte de culcare, „cogeamite" elevul dintr-a patra sau a cincea, că i se prezintă și-i spune, respectuos, la spălător: „Am pasta de dinți, ștergarul... Pantofii i-am făcut oglindă".

Maria Hriscu și Cornelia Lascu, cele două femei care veghează, noaptea, somnul copiilor de la Casa de copii de pe strada Mihai Moxa, cunosc pe fiecare școlar, îi știe fiecăruia preferințele. Rădulescu Aron, bunăoară, ar citi toată noaptea dacă l-ar lăsa. Pîrvulescu Dan e întotdeauna elegant, are uniforma îngrijită, e prietenos. Notele de 9 și 10 îl recomandă ca pe un elev strălucit la școala de coregrafie pe care o urmează. La fel de buni sînt și cei doi frați, Dumitru și Viorel Ringhelescu. Viorel e la o școală de muzică, cîntă la pian. Dumitru, fratele mai mare, e la o școală de artă plastică. Tănase, alt băiat, nu-i așa de strălucit la învățătură, dar e gospodar ca și Năprușel. Și-i la fel de mic și autoritar.

Acum în fiecare pat se află un copil, un elev. Dar fiecare are condiții minunate de învățătură, și poate fi peste ani un doctor, un inginer, un artist, un mecanic de locomotivă. Ca Ion Voinea, bunăoară.

Gara de Nord. Ora 0,56...

Locomotiva cu numărul 231 044, cu un șir lung de vagoane aliniate în spate, împreună cu care a străbătut ceața munților, lăsînd culmilor de piatră — străjeri neclintiți, Omul și Caraimanul, a sosit la oră exactă.

Călătorii se grăbesc să coboare din vagoane, ghemuindu-și capul în gulerele ridicate, cînd ating cu nasul aerul înghețat de afară.

— Ce plăcut era în compartiment!

— Mă apucase somnul...

— Eu am dormit de-a binelea. Vagoanele astea noi au niște canapele așa de comode!

Compartimentele rămîn goale. Numai Ion Voinea, mecanicul, nu părăsește trenul. Nici ajutorul său. Munca lor continuă. Mecanicul retrage trenul de lîngă peron, îl duce în depou. Acolo spală locomotiva, o pregătește pentru alt drum.

Abia după aceea se va îndrepta și el către casă, urcînd într-un tramvai de noapte, cu mica valiză de ceferist în mînă. El însuși călător acum, singur poate în întreg vagonul...

București — păienjenișul rețelei de tramvai — orele 0 și...

— Alo, aici sectorul... O defecțiune la acul mobil. Pe Sevastopol...

O camionetă aleargă pe străzile umezite de ceață. Se oprește pe o linie de tramvai, în dreptul blocului cu nr. 134. Din mașină coboară trei oameni, cu un felinar cu flacără roșie pîlpîind în interiorul geamurilor afumate.

Așeză felinarul pe linie.

— Adu lampa, spune un flăcău, Lazăr Anghel, sudor, punîndu-și masca de protecție pe față.

Cineva se duce la mașină și aduce o prăjină lungă, la mijlocul căreia, sub o sită, se află cinci becuri. Agață prăjina cu capătul de sus de firul aerian și, de sub pălăria metalică găurită, ce se umple brusc de lumină, țîșnesc fîșii albe, risipind întunericul de pe șine.

Aparatul de sudură intră în funcțiune. Tramvaiul, oprit cîteva minute la ac, trece mai departe, cu ochii lui de lup.

De undeva, de la o mașină care trece prin apropiere, se simte miros de pîine proaspătă.

...Afară e încă noapte, zorile mai au de alergat pînă să intre în oraș. Aici însă, la „Titan", fabrică nouă, modernă, cea mai mare fabrică de pîine din București, neonul abundent lasă impresia că sîntem în plină amiază.

Oamenii îmbrăcați în alb supraveghează metamorfoza făinii în pîine gustoasă. O simplă apăsare pe butoane distribuie, automat, apa, sarea, drojdia, în cantitățile necesare.

M-am oprit în fața unui cuptor uriaș. Pîinile rumene, calde, curg ca dintr-o cascadă. Jos, le așteaptă mașinile, să le ducă la centrele de pîine.

— Frumoasă pîine, remarc. Cîte se fac într-o noapte?

Eliza Dusciuc, inginer principal, scoate un carnețel, înșiră niște cifre, le adună.

— Aproape 80 000...

— Acestea, în afară de alte zeci de tone de cornuri, chifle și... grisine. La noi se fac grisinele, spune Constantin Stancu, un tînăr oacheș.

Maistrul Paul Mocanu se uită la el. Zice:

— Stancu lucrează la tabloul central, este electrician. Și... pîine fără electricitate nu se poate. Așa cum nu se poate nici fără apă...

Miez de noapte.

Ora 0; 0,56, 2 sau 3...

Simți prin somn că ți-e sete. Te scoli, răsucești comutatorul, și în becul din tavan țîșnește lumina.

E firesc.

Te duci cu paharul în mînă la robinet, îl deschizi, și apa gîlgîie în cristal, proaspătă și rece. O bei cu plăcere.

Becul din tavan, a umplut casa de lumină. E firesc. Undeva, la capătul firelor electrice, la uzină, sînt însă oamenii, cei care asigură electricitatea, prelungind ziua în constelațiile ce răsar seara de-a lungul străzilor, în freamătul din uzine, unde alți oameni duc mai departe lucrul, fac mașini, pîine caldă, pe care... Năprușel sau frații Ringhelescu, Costopol Adrian sau Pîrvulescu Dan, colegii lor, o găsesc, dimineața, din belșug pe masă.

Nopțile orașului au aceeași viață clocotitoare ca și ziua. Orașul nu doarme niciodată.

MORARUL CEL ISTEȚ

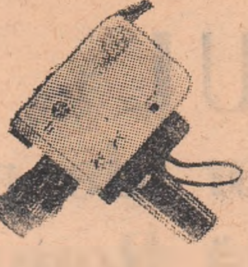

De aproape zece mii de ani oamenii cunosc și folosesc în hrana lor cerealele. Povestea pîinii, acest aliment de bază al omenirii, are un istoric lung. Ea începe cu materia primă, griul, apoi prefacerea lui în făină — măcinatul — și după aceea — panificația, adică modul de preparare al pîinii.

Dar cum se măcinau grînele, cum era obținută făina? Mintea ingenioasă a omului căuta necontenit să descopere mijloace care să-i ușureze traiul. În antichitate, cerealele erau zdrobite prin frecarea a două pietre plate. Mai tîrziu, atașîndu-se la una din pietre, un ax cu ajutorul căruia piatra era învîrtită (la început de oameni, apoi de animale) se poate vorbi de apariția morii. Bineînțeles, este vorba de o moară foarte simplă! De la aceste mori simple omul a trecut, cu timpul, la folosirea puterii apei pentru învîrtirea pietrelor de moară. Acest lucru s-a petrecut aproximativ acum 2 000 de ani. Morile erau așezate pe malul unor rîuri, iar în unele cazuri, apa era adusă prin canale sau jgheaburi. Principiul de funcționare al morii de apă era simplu: prin căderea apei pe roțile de lemn, acestea erau puse în mișcare și, la rîndul lor, ele învîrteau piatra de moară, care fărîma grîul. Cu timpul, morii de apă i s-au adus unele perfecționări. Astfel, prin legarea pietrei de moară, cu ajutorul unui angrenaj, de axul roții, acesta se învîrtea mai repede și timpul măcinișului era redus simțitor. Pe meleagurile noastre primele mori de apă care au înlocuit vechile rîșnițe romane au apărut în jurul anului 1200.

Meșterii anonimi români însă, au dovedit un talent remarcabil în construirea lor. Una din aceste construcții ingenioase este moara cu „roata cu făcaie", roată de moară cu paletele scobite, răspîndită în multe din regiunile țării noastre. Această roată, care folosea căderi de apă de la o înălțime între 1—3 metri, era construită în întregime din lemn. Execuția ei era simplă, dar ingenioasă. La „Muzeul german al capodoperelor științei și tehnicii" de la München, unde se află expusă copia unei asemenea mori, se apreciază că, deși rudimentară prin aspect, această roată este precursoarea roților Pelton carcteristice turbinelor de apă moderne cu care sînt înzestrate marile hidrocentrale ce se construiesc în epoca noastră. Este deosebit de interesant că „roata cu făcaie" era folosită nu numai la mori, ci și la acționarea ferăstraielor în exploatări forestiere, precum și în instalațiile miniere pentru fărîmarea minereurilor.

STUDIOUL CINEMATOGRAFIC „S. P."

prezintă:

TEZELE

Scenariu : Elena MĂNESCU
Imagine : Grigore PREPELIȚĂ

1

Acum, vorbesc cifrele ! Un cuvînt hotărîtor îl vor avea însă și elevii clasei a VI-a A, de la Școala generală nr. 19 din Capitală. Doar este teză la matematică !

2

Planul înclinat, ca și scripeții, au legile, secretele lor. Victor însă, le va da pe toate în vileag, în teza sa de fizică. (Liceul Mihail Sadoveanu, București).

3

De data aceasta, acele ceasornicului s-au aliat cu elevii. Se pare că nu se grăbesc de loc. Așa că, rezultatele exercițiilor pot fi verificate încă o dată. (Școala generală nr. 19 București.

4

Teză ? Da ! Dar nu orice fel de teză, ci prima din viața lor de elevi. Subiectul : „Pupăza din tei" de Ion Creangă, le-a alungat orice teamă, orice emoție. (Clasa a V-a, Școala generală nr. 25 din Capitală).

DIN CREAȚIILE VOASTRE

Luna...

Era o zi frumoasă, cu cerul senin. În pădure se auzea ecoul melodiilor cîntate de cosași sus pe deal.

Cînd am sosit, am pus coșul cu mîncare într-un copac; apoi mătușa mea, cu celelalte fete și femei, au început să strîngă fînul. Aș fi strîns și eu, dar n-aveam furcă. Șeful de echipă mi-a făcut o furcă dintr-o cracă de alun, care avea două ramuri.

Cînd a început căldura mare însă, am dat bir cu fugiții și m-am dus la umbra unui stejar.

În apropiere, se vedea un aluniș încărcat cu alune. M-am dus și am cules cîteva ; m-am întors cu șorțul aproape plin. In marginea pădurii era un izvor cu apă rece, din care am cărat cu un urcior de pămînt, pentru femeile și fetele care lucrau de zor. Am cărat apă și la cosașii de după deal, căci ei erau departe de izvor. Cînd soarele se apropia de apus, fînul era tot strîns ; mai erau de făcut căpițele.

Cooperatistele s-au întovărășit cîte două pentru fiecare căpiță. Mătușa mea, era meșteră la făcut căpițe. Am rugat-o să mă lase să mă urc și eu. Eram tare fericită văzîndu-mă sus. Jos, ne coboram pe un lemn ce se numea „prepeleac".

A început să se înnopteze. Mai erau de făcut multe căpițe. Șeful de echipă s-a sfătuit cu femeile și, pînă la urmă, au hotărît să aștepte să răsară luna și să facă căpițele la lumina ei, căci pînă a doua zi s-ar putea să plouă și este păcat de fîn să-l apuce ploaia nestrîns.

Peste puțin timp, în partea de răsărit a început să apară printre tagi o margine a lunii, apoi s-a ivit întreagă. N-am să uit niciodată cît de frumoasă era luna în seara aceea, printre ramurile copacilor.

M-am urcat iar pe o căpiță, să văd luna. Dar cînd eram aproape de vîrf, nu știu cum am făcut și am călcat cu piciorul prea pe margine și deodată am dispărut cu o pală de fîn sub picioare. Mătușa mea a țipat de a răsunat valea. S-au adunat toți ca la un semnal să vadă ce s-a întîmplat.

Eu mă zbăteam să ies din fînul în care mă îngropasem la cădere. Nu mă lovisem, doar mă alesesem cu cîteva zgîrieturi pe față, pe mîni și pe picioare.

Îmi era tare rușine.

M-au culcat pe o pală de fîn de unde urmăream luna, pe cer. Un nor trecea peste ea și eu nu știam ce fuge ; luna, norul ?

O fată cînta pe o căpiță :
„Au plecat olteni la coasă"...

În pădure se auzea o bufniță : bu-huuu... !

Căpițele erau toate făcute. Am plecat cu toții acasă. Tinerele cooperatiste au cîntat și au glumit tot drumul, parcă veneau de la o petrecere, nu de la muncă.

Nu voi uita niciodată seara aceea, dar nici rușinea că am căzut de pe căpiță.

RUSSEN GLORIA
Școala generală Varlam,
cl. a VI-a, comuna
Gura-Teghii,
raionul Cislău

Bunica

O, bunică !
Ce zîmbet blînd ai tu
Și lin,
De aceea, seara, toți se-adună
Lîngă fusul tău cu in.
Tu povestești și întîmplări
Toată ziua le înșiri,
Cu glas cald și legănat
Iar pe plete-nzepezite
Anii tăi și-au înșirat
Zilele de mult trăite.

MILOȘ LONIA
cl. a V-a
Școala generală nr. 10,
Focșani.

Pisoiul

Merge drept cu coada-n vînt,
De-abia calcă pe pămînt.
Cu boticul roz pe sus
Se-nvîrtește ca un fus
Și dă coada să și-o prindă
Cînd se uită în oglindă.
Scuipă, scoate foc pe nări,
Miaună-nspre patru zări
Și o ia apoi la fugă,
Sare peste-o buturugă,
Se zorește, să nu-l prindă
Fiara aceea din oglindă.
Dar se pare c-a scăpat,
Degeaba s-a speriat !
Și începe să se joace,
Zdrăngănind vreo trei capace.

RĂDULESCU ANCA
cl. a VIII-a B,
Școala generală nr. 164,
București.

GLUME

LA TELEFON

— Alo ! Gigel ?
— Da.
— Îți amintești ce ne-a dat ieri la matematică ?
— Cîte un patru!

MOTIV SERIOS

— Găitan, citește compunerea.
— N-am scris-o
— De ce ?
— Am ajutat-o pe bunica să-mi facă harta la geografie.

La spectacol...

De vorbă cu cititorii

Cred că n-o să vă supărați, dragii mei prieteni, dacă, de data aceasta, voi începe cu cîteva...

RÎNDURI PENTRU MARIANA

Voi o cunoașteți bine pe corespondenta noastră *Sabie Mariana din* Cîmpulung Moldovenesc. Sînt sigur de acest lucru pentru că doar cu cîteva numere în urmă i-ați văzut fotografia într-una din paginele gazetei. Ei bine, de atunci Mariana a primit peste 1 000 de scrisori. Cine i-a scris ? Pionieri, școlari și chiar oameni mari, muncitori, funcționari, profesori din diferite localități din țară. Vedeți dar că e imposibil ca Mariana singură să rezolve o corespondență atît de bogată. Iată de ce o ajut transmițînd pe această cale tuturor prietenilor Marianei : „mulțumiri pentru frumoasele dv. scrisori, urări de bine și sănătate"

Zilele acestea am primit și o scrisoare semnată de...

MEMBRII CERCULUI DE MATEMATICI

... De la Școala generală din *Șieu,* raionul Bistrița. *Iată, vă transmit rugămintea lor, care se adresează vouă, școlarilor, tuturor cititorilor gazetei :* „În școala noastră au luat ființă cercul de matematici, cercul micilor naturaliști și cercul prietenilor cărții Noi, pionierii acestor cercuri, dorim să corespondăm cu alți pionieri din țară, care activează în cadrul acelorași cercuri".

Vă rog, dragi cititori, *răspundeți elevilor din Șieu și nu uitați că și eu aștept vești despre activitatea din cadrul cercurilor ce funcționează în școlile voastre.*

prietenul vostru
VALENTIN

STATUTUL
unităţilor şi detaşamentelor de pionieri din Republica Socialistă România

Organizaţia pionierilor din Republica Socialistă România cuprinde şcolari între 9—14 ani ; ea contribuie, alături de şcoală şi familie, la educarea si formarea tinerei generaţii.

Organizaţia pionierilor îşi desfăşoară munca sub conducerea Partidului Comunist Român.

Activitatea pe care o desfăşoară Organizaţia pionierilor are menirea de a stimula preocuparea elevilor pentru învăţătură, pentru întărirea disciplinei şcolare şi formarea deprinderilor de muncă ; ea îi ajută pe elevi să-şi lărgească orizontul cultural, le dezvoltă iniţiativa, interesul pentru ştiinţă, tehnică, artă şi literatură.

Organizaţia pionierilor educă şcolarii în spiritul patriotismului socialist, al dragostei şi devotamentului nemărginit faţă de poporul nostru, faţă de Republica Socialistă România, faţă de Partidul Comunist Român ; îi ajută pe copii să cunoască tradiţiile şi trecutul glorios de luptă ale poporului pentru eliberarea naţională şi socială, să îndrăgească frumuseţile şi bogăţiile ţării, le cultivă mîndria patriotică pentru realizările obţinute în construcţia socialismului ; contribuie la întărirea prieteniei şi frăţiei dintre copiii români şi cei din rîndul naţionalităţilor conlocuitoare.

Organizaţia pionierilor educă pe şcolari în spiritul internaţionalismului socialist, al prieteniei cu copiii din ţările socialiste, din întreaga lume, sub semnul păcii şi înţelegerii între popoare ; ea le dezvoltă sentimentul solidarităţii cu lupta popoarelor pentru libertate şi independenţă naţională, pentru progres social.

Prin activitatea sa, Organizaţia pionierilor cultivă la copii cinstea, modestia, curajul şi disciplina, prietenia şi tovărăşia ; le dezvoltă dragostea faţă de munca fizică şi respectul pentru cei ce muncesc, răspunderea pentru păstrarea cu grijă a bunurilor obşteşti.

Organizaţia pionierilor se îngrijeşte de organizarea plăcută şi folositoare a timpului liber al şcolarilor, stimulind curiozitatea şi setea de cunoaştere, înclinaţia lor spre cîntec, joc şi drumeţie ; ea organizează activitatea cultural-artistică, sportivă şi turistică pentru toţi elevii din clasele I—VII.

În Organizaţia pionierilor, elevii sînt pregătiţi în vederea intrării în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist.

Pionierii sînt organizaţi în detaşamente şi unităţi ai căror comandanţi sînt cadre didactice.

Pentru îndrumarea nemijlocită a activităţii pionereşti, se constituie consilii ale Organizaţiei pionierilor (Consiliul Naţional, consilii regionale, consilii raionale (orăşeneşti), consilii pe şcoală).

I. Membrii Organizaţiei pionierilor

1. În Organizaţia pionierilor sînt primiţi şcolari din clasele III—VII, în vîrstă de 9—14 ani, care sînt sîrguincioşi la învăţătură, respectă disciplina şcolară, au o comportare corectă în şcoală, familie, societate.

2. Dreptul de a primi în Organizaţia pionierilor îl au detaşamentele de pionieri. În detaşamentele şi unităţile constituite cu caracter temporar nu se primesc noi pionieri.

Şcolarul care doreşte să devină pionier se adresează verbal conducerii detaşamentului. Atunci cînd în clasa sa nu există detaşament de pionieri, el se adresează comandantului unităţii de pionieri, care stabileşte detaşamentul în care se va face primirea.

3. Elevul care doreşte să intre în Organizaţia pionierilor este ajutat de conducerea detaşamentului să cunoască scopul organizaţiei, conţinutul legămîntului, al îndatoririlor pionierului şi semnele pionereşti.

4. Primirea în Organizaţia pionierilor se face în adunarea detaşamentului, în mod sărbătoresc, sub faldurile drapelului patriei şi ale drapelului Organizaţiei pionierilor. Comandantul detaşamentului prezintă numele şi caracterizarea şcolarilor care şi-au exprimat dorinţa de a deveni pionieri ; supune apoi aprobării detaşamentului, în mod individual, primirea lor în organizaţie. După adoptarea hotărîrii detaşamentului, noii pionieri rostesc legămîntul, apoi comandantul le înmînează insigna şi cravata.

La adunările de primire în Organizaţia pionierilor pot participa şi părinţii elevilor.

5. Legămîntul pionierului

„Voi învăţa şi voi munci pentru a deveni fiu de nădejde al patriei mele — Republica Socialistă România ; voi fi credincios poporului şi Partidului Comunist Român ; voi respecta neabătut îndatoririle pionereşti".

6. Îndatoririle pionierului :

— Pionierul îşi iubeşte patria, cinsteşte trecutul glorios al României, tradiţiile de luptă ale poporului nostru pentru libertate şi independenţă naţională.

— Învaţă cu sîrguinţă.

— Iubeşte munca, apără şi păstrează cu grijă bunurile obşteşti.

— Este disciplinat, îngrijit şi ordonat, atît în şcoală cît şi în afara ei.

— Este modest, cinstit şi drept ; spune întotdeauna numai adevărul.

— Este curajos şi demn, are încredere în forţele sale şi ale colectivului, este un bun coleg şi prieten.

— Îşi iubeşte şi îşi ajută părinţii.

— Stimează şi ascultă pe învăţători şi profesori, respectă pe cei mai în vîrstă decît el şi are grijă de cei mici.

— Iubeşte şi ocroteşte natura, caută să cunoască frumuseţile şi tainele ei.

7. Deviza pionierului :

„Pentru gloria poporului şi înflorirea României socialiste, pentru cauza partidului — înainte !"

Răspunsul la deviză :

„Tot înainte !"

Deviza pionierului se rosteşte în adunările pionereşti. Cînd răspunde la deviză, pionierul schiţează salutul pionieresc. Salutul pionieresc se foloseşte, de asemenea, cînd se cîntă **„Imnul de Stat al Republicii Socialiste România"**, **„Internaţionala"**, precum şi cu ocazia ceremonialului pionieresc.

8. Pionierul are dreptul să participe la întreaga activitate a detaşamentului şi a unităţii, să aleagă şi să fie ales în conducerea detaşamentului şi a unităţii, să facă propuneri pentru îmbunătăţirea muncii pionereşti, să ia parte la activităţile organizate de casele şi Palatul pionierilor.

9. Pionierul care obţine rezultate bune la învăţătură, în activitatea pionierească sau a săvîrşit fapte demne de laudă, este recompensat prin :

a) evidenţierea în faţa detaşamentului ;

b) evidenţierea în faţa unităţii ;

c) fotografierea sub drapelul unităţii şi păstrarea fotografiei în albumul unităţii sau expunerea la panoul de onoare al şcolii ;

d) acordarea de distincţii pionereşti ;

e) atribuirea titlului de **„Pionier de frunte"** (diplomă şi insignă).

10. Pionierul care săvîrşeşte abateri este mustrat de către detaşament, iar în caz de abateri mai mari este mustrat în faţa unităţii, în vederea îndreptării lui.

II. Unitatea şi detaşamentul

11. Unitatea de pionieri se constituie în şcolile în care există cel puţin trei detaşamente de pionieri. Ea cuprinde toţi pionierii din şcoala respectivă. În mod temporar, se pot constitui unităţi de pionieri în taberele şcolare şi în preventoriile pentru copii.

a) Unitatea alege anual **comandamentul unităţii** format din 5—15 pionieri, (preşedinţi ai unor detaşamente şi alţi pionieri destoinici) care îl ajută pe comandant în organizarea întregii activităţi pionereşti. Dintre membrii comandamentului se desemnează **preşedintele unităţii**, care este în acelaşi timp şi **ajutor** al comandantului unităţii.

b) Unitatea îşi desfăşoară activitatea pe baza programului aprobat de **Consiliul Organizaţiei pionierilor** din şcoală. Programul cuprinde :

— sărbătorirea, împreună cu şcoala, a evenimentelor însemnate din viaţa poporului ;

— aniversarea unor personalităţi ale ştiinţei şi culturii româneşti şi universale ;

— activităţi cultural-artistice şi distractive organizate la nivelul şcolii (serbări şcolare, carnavaluri pionereşti, serbări cîmpeneşti, focuri de tabără, expoziţii) ;

— activităţi sportive de masă, excursii, turism ;

— sărbătorirea „Zilei pionierilor" (manifestări cultural-artistice şi sportive, parăzi pionereşti) ;

— organizarea, împreună cu şcoala, a cercurilor pe obiecte, a cercurilor tehnice, a unor activităţi practice, care să permită iniţierea copiilor în diferite îndeletniciri (apicultor, sanitar, prieten al naturii, folclorist, călăuză) ;

— organizarea festivă a încheierii perioadei de pionierat a elevilor din clasa a VII-a ;

— sprijinirea activităţii detaşamentelor.

Programul de activităţi al unităţii de pionieri este întocmit de comandant, cu sprijinul comandamentului, ţinînd seama de părerile şi propunerile pionierilor.

c) Adunările unităţii de pionieri au un caracter solemn şi se organizează cu ocazia **„Zilei pionierilor"** şi cu alte prilejuri deosebite. Ele se deschid cu ridicarea pavilionului şi intonarea Imnului de Stat.

d) Fiecare unitate are două drapele : **drapelul patriei şi drapelul unităţii de pionieri**, care sînt purtate la adunările unităţii, la parăzi, demonstraţii şi serbări pionereşti. Fiecare drapel este purtat de un stegar, însoţit de alţi doi pionieri, care formează garda drapelului.

Drapelul unităţii de pionieri este de culoare roşie, cu franjuri galbene de mătase pe margini.

Pe una din feţele drapelului sînt imprimate emblema organizaţiei şi inscripţia : **„Organizaţia pionierilor din Republica Socialistă România"**. Pe cealaltă faţă a drapelului este scrisă deviza pionierului.

12. Pionierii aceleiaşi clase constituie detaşamentul de pionieri. În şcolile generale care funcţionează numai cu clasele I—IV şi unde există un număr mai mic de 30 de pionieri, detaşamentul se constituie pe şcoală.

a) Detaşamentul îşi alege anual un **colectiv de conducere**, format dintr-un preşedinte şi alţi 2—4 pionieri buni la învăţătură, iubiţi şi stimaţi de colegi. Colectivul de conducere îl ajută pe comandant în organizarea activităţii detaşamentului. Preşedintele detaşamentului îndeplineşte şi funcţia de ajutor al comandantului de detaşament.

b) Detaşamentul îşi desfăşoară munca pe baza unui program care cuprinde :

— activităţi cultural-artistice (lecturi, şezători, învăţarea de cîntece şi poezii, vizionarea în colectiv a spectacolelor şi filmelor, audiţii muzicale, vizitarea muzeelor şi a caselor memoriale) :

— expediţii pionereşti pe urmele unor evenimente memorabile din istoria patriei şi a mişcării democratice şi revoluţionare din ţara noastră ;

— întîlniri cu muncitori şi ţărani fruntaşi în muncă, activişti de partid şi de stat, ingineri, oameni de ştiinţă, cultură şi artă, vizite la întreprinderi, şantiere ;

— manifestări în aer liber ; focuri de tabără, excursii, exerciţii şi concursuri sportive, concursuri de orientare turistică, jocuri instructiv-educative de masă ;

— îngrijirea monumentelor eroilor.

Programul de activitate se întocmeşte de către comandant ţinînd seama de dorinţele şi propunerile pionierilor.

La activităţile organizate de către detaşament pot participa toţi şcolarii din clasa respectivă.

c) Detaşamentul organizează, de regulă, o adunare pe trimestru. În cadrul acestor adunări se fac primiri de noi pionieri, se discută şi se adoptă programele de activitate. La deschiderea adunării se cîntă „Imnul de Stat".

d) Fiecare detaşament de pionieri are două drapele : **drapelul patriei şi drapelul detaşamentului.**

Drapelul detaşamentului este de culoare roşie ; pe una din feţele drapelului este imprimată emblema organizaţiei, iar pe cealaltă faţă a drapelului este scris răspunsul la deviza pionierului. Fiecare drapel este purtat de cîte un stegar, la adunările de detaşament, demonstraţii şi parăzi pionereşti.

e) Detaşamentul de pionieri este înzestrat cu goarnă şi tobă.

III. Uniforma, semnele şi distincţiile pionereşti

13. Uniforma pionierilor :

— **Pentru băieţi :** pantaloni bleumarin, bluză albă, bască albă (pentru cei din clasele V-VII bască bleumarin) şi ciorapi albi trei sferturi.

— **Pentru fete :** fustă bleumarin, bluză albă, bască albă (pentru cele din clasele V-VII bască bleumarin) şi ciorapi albi trei sferturi.

Pionierii poartă epoleţi la bluză. Pe mîneca stîngă a bluzei se prinde emblema organizaţiei, care are fondul de culoare albastră, la pionierii din clasele III—IV, şi de culoare galbenă, la cei din clasele V—VII.

De la epoleţi pînă la buzunarul de pe partea stîngă se aplică un şnur împletit, de culoare galbenă, pentru preşedinţii de detaşamente, şi de culoare albastră pentru preşedinţii de unităţi.

Pionierii poartă pe piept, în partea stîngă, insigna de pionier, care este semnul distinctiv al Organizaţiei pionierilor.

Cravata pionierilor este de culoare roşie şi se poartă deasupra bluzei, trecută printr-un inel alb.

Pionierul poartă insigna în fiecare zi, iar uniforma şi cravata numai cu prilejul adunărilor pionereşti şi ori de cîte ori i se recomandă acest lucru de către comandant.

14. Distincţiile pionereşti constau din steluţe şi insigne care se atribuie de către consiliul Organizaţiei pionierilor pe şcoală.

a) Steluţele se acordă pionierilor care sînt fruntaşi la învăţătură şi desfăşoară o activitate multilaterală.

b) Insignele se acordă pionierilor care obţin rezultate deosebite în anumite domenii de activitate (cercuri pe obiecte, tehnice, sanitare, de prieteni ai naturii, de apicultură, echipe cultural-artistice, sport, turism).

Acelaşi pionier poate primi mai multe distincţii, potrivit aptitudinilor şi rezultatelor obţinute.

15. Pentru merite cu totul deosebite, consiliile regionale acordă, la propunerea consiliilor raionale (orăşeneşti), **titlul de „Pionier de frunte"** (Diplomă şi insignă).

16. Pentru activitatea deosebită, desfăşurată de unităţi şi detaşamente de pionieri, se acordă **„Diploma de unitate (detaşament) fruntaşă"** de către Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor, la propunerea consiliilor regionale.

17. Organizaţia pionierilor are marşul său propriu.

18. Unităţile şi detaşamentele de pionieri sărbătoresc, în fiecare an, în prima duminică a lunii iunie, **„Ziua pionierilor"**.

CU HANDBALUL NU-I DE GLUMIT

N-am ştiut-o nici eu, dar am aflat-o de la maestrul sportului Ilie Alexandru, antrenor de handbal la Clubul sportiv „Dinamo".

— Handbalul — mi-a spus dînsul — e un sport de forţă şi viteză, în care gîndirea tactică se îmbină tot timpul cu precizia, cu execuţiile tehnice complicate şi de cele mai multe ori spectaculoase, cu hotărîrea şi dîrzenia. De aceea, handbalul cere din partea celor care au de gînd să-l practice o pregătire multilaterală şi îndelungată, începută de timpuriu şi desfăşurată progresiv.

— Foarte clar, dar... parcă tot mai e nevoie de ceva explicaţii, nu?

— Pregătirea viitorilor handbalişti trebuie să înceapă de pe la 9—10 ani, dar nu cu... handbalul, ci cu atletismul, gimnastica *(în special cea acrobatică), cu jocurile dinamice, cu înotul, şi chiar cu* baschetul şi fotbalul. *Toate acestea la un loc asigură o dezvoltare armonioasă a corpului, dezvoltă rezistenţa şi viteza, îndemînarea în prinderea mingii, dezvoltă gîndirea tactică.*

Deci, completîndu-l pe maestru, înainte de-a vă apuca de handbal, trebuie să deveniţi... poliglaţi în sport.

— Fără a întrerupe această pregătire, pe la 12 ani poate începe antrenamentul *organizat la handbal. Se începe cu lecţiile de învăţare, exersîndu-se, rînd pe rînd, toată gama procedeelor tehnice, de la cele mai simple pînă la cele mai dificile (prinderea mingii cu amîndouă mîinile, pasele de la umăr, aruncarea simplă, aruncarea din săritură sau cu paşi încrucişaţi), insistîndu-se asupra laturilor tehnice, teoretice, asupra corectitudinii în execuţie. Nu*

trebuie să se treacă de la un procedeu tehnic la altul decît după însuşirea temeinică a primului. Dar... atenţiune! Între 12 şi 14 ani, organismul trece prin nişte transformări interne foarte complicate, eforturile mari fiindu-i dăunătoare. Aşa că tot antrenamentul se va face „în uşor" (mai ales la fete), fără eforturi maxime. Fiecare jucător va trebui să înveţe să-şi ia pulsul. Dacă în pauzele din timpul antrenamentului pulsul îşi va reveni la normal în 3 minute, va continua antrenamentul dacă revenirea va dura mai mult, il va întrerupe şi va consulta un medic.

Cu alte cuvinte trebuie să vă antrenaţi cam aşa cum îi vedeţi uneori pe sportivi filmaţi cu încetinitorul, fără ca în timpul antrenamentelor să vă treacă şapte ape şi să vă apuce ameţeala. Şi, pe deasupra, mai e nevoie şi s-o faceţi un pic pe... medicii.

— Cam atît se poate învăţa la handbal pînă la 14 ani, adică în timpul şcolii generale. Pînă la această vîrstă pot fi organizate şi meciuri, dar amicale, precum şi meciuri de antrenament în care să nu se ducă o luptă aprigă pentru rezultat, ca să fie nevoie de eforturi fizice prea mari. Abia după vîrsta aceasta pregătirea fizică generală poate şi trebuie completată şi cu exerciţii de forţă (extensoare, haltere). Acum abia se trece la antrenamentul individualizat, la cunoaşterea sistemelor de jocuri pe zone şi combinate, a combinaţiilor de bază, pot fi folosite concursurile şi antrenamentele în condiţiile de joc, sporind volumul de pregătire, punîndu-se accent pe forţă, viteză şi dîrzenie.

Ei, aţi văzut că nu e de glumit? Cei care vor, într-adevăr, să practice acest frumos sport, să ajungă nişte urmaşi demni de componenţii naţionalei noastre de handbal care deţine titlul de campioană mondială, trebuie să dea dovadă de perseverenţă, conştiinciozitate şi multă răbdare.

Constantin DIACONU

O POVESTE... ADEVĂRATĂ!

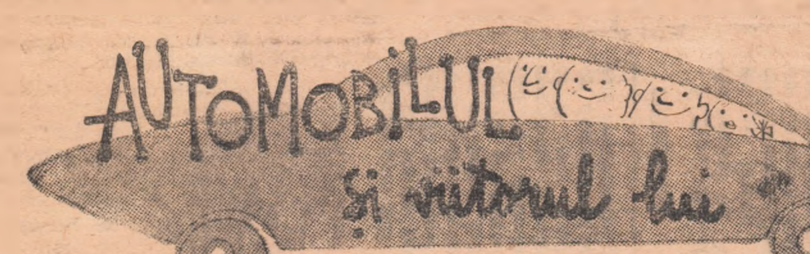

Biciclul — primul velociped — apăruse pe străzile Bucureştiului în vara anului 1880, adică la 12 ani după ce la Saint Cloud (Paris) avusese loc prima cursă ciclistă din lume, cîştigată de un englez. Noua „maşinărie" produsese vîlvă. Oamenii o priveau cu neîncredere, dar şi cu curiozitate. N-a trecut multă vreme şi s-a lansat „moda" mersului pe bicicletă. Au luat fiinţă şcoli pentru învăţarea acestei arte şi în anul 1893 a fost editată prima publicaţie de specialitate, „*Bicicleta*". În 1894 s-a construit, lîngă rondul unde se află astăzi Arcul de Triumf, un velodrom din lemn (velodromul lui Cazzavillan), realizat după planurile velodromului din Milano. El n-a avut însă o viaţă prea lungă. După puţin timp, din cauza unor datorii neachitate, velodromul a fost desfăcut, iar lemnul vîndut.

Primii pionieri ai ciclismului românesc, primii concurenţi la startul unei curse de fond pe etape din ţara noastră au fost *Constantin Cantilli* şi poetul *Alexandru Macedonski*. Cei doi s-au angajat, în anul 1894, într-o cursă ciclistă de mare îndrăzneală: *Bucureşti—Braşov—Bucureşti!* Vă imaginaţi dificultatea unei astfel de curse (cu un kilometraj nemaipomenit de mare pentru acea vreme: *350 km*) acum 72 de ani, cînd nu existau maşini însoţitoare, mecanici care să repare defecţiunile, antrenori care să dea sfaturi celor doi temerari. Startul s-a dat în zorii zilei de 20 noiembrie. Pe drum, oamenii se speriau de „aceste arătări", cîinii făceau o larmă asurzitoare. Pe parcurs, cînd cei doi ciclişti au ajuns în munţi, a început să plouă şi, apoi, să cadă grindina. Dar nici Cantilli, nici Macedonski nu s-au speriat. Au continuat să pedaleze spre Braşov. Prima ţintă a călătoriei a fost atinsă noaptea tîrziu.

La înapoiere, în comuna Pucheni, Macedonski a avut o pană pe care a reparat-o ca un veritabil rutier. Şi, astfel, primii ciclişti de fond din ţara noastră şi-au făcut intrarea în Capitală la capătul cursei care a însemnat debutul activităţii competiţionale cicliste din România.

Hristache NAUM

Au trecut mulţi ani de cînd au apărut „trăsurile fără cai" cum erau denumite primele automobile apărute la sfîrşitul secolului XIX. Evoluţia lor de-a lungul anilor a fost destul de rapidă. Au intervenit schimbări importante, în special în modelul caroseriei, puterea mereu crescîndă a motorului şi introducerea unor perfecţionări la aparatajul de bord. Aceste schimbări au permis o conducere mai sigură a vehiculelor, au mărit confortul călătorilor şi au asigurat un exterior mai estetic al automobilului. An de an aceste perfecţionări au permis automobilului să devină o adevărată „casă pe roate". Sigur că este o deosebire uriaşă de la vechea şi greoaia „trăsură pe roţi". Între *Daimler* sau *Tatra*, unele din primele mărci de automobile construite în lume, care mergeau cu 10—20 km pe oră, scoţînd fum ca locomotivele, şi elegantele şi rapidele limuzine de astăzi, care ating viteze între 150—200 km pe oră este o mare diferenţă. Dar motorul clasic cu piston, motor cu tradiţie trainică, experimentat de peste 80 de ani de exploatare pe automobile nu a fost schimbat. Desigur i-au fost aduse multe îmbunătăţiri, a fost pusă la punct o tehnologie de fabricaţie din ce în ce mai perfecţionată, care a permis să crească durabilitatea lui de la 5 000 km la 400 000 km. Dar principiul de funcţionare este acelaşi ca şi acum 80 de ani — deficienţa lui principală fiind randamentul scăzut. Randamentul total al motoarelor cu ardere internă cu aprindere prin scînteie este de 20—25%, iar cele mai bune motoare Diesel de abia ajung la 40%.

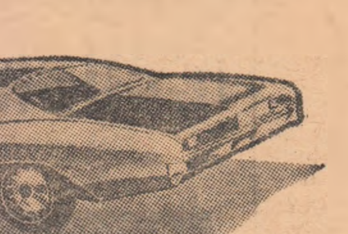
Datorită acestui lucru tehnicienii care lucrează în acest domeniu caută mereu soluţiii noi pentru descoperirea unor tipuri de motoare mai economicoase, care să înlocuiască motoarele clasice cu piston. Ce motor va avea automobilul viitorului? Este greu de spus la ora actuală. Experienţe s-au făcut în cîteva ţări prin folosirea turbinelor cu gaze, a motoarelor cu reacţie. Ele nu au dat totuşi randamentul aşteptat. Un alt proiect ar fi pila cu combustibil care, teoretic, este soluţia ideală prin randamentul de energie folosit (80%) pe care-l asigură. Dar ea prezintă inconvenientul unui preţ de cost foarte ridicat.

La drum cu automobilul viitorului

Să presupunem că ne aflăm în anul 2000... şi vă invităm să facem împreună o călătorie. Automobilul, care ne aşteaptă jos, nu mai are forma pe care o cunoaştem, pare ceva între automobil şi avion. O elice rotativă se află pe acoperişul automobilului construit din masă plastică transparentă. În spate se găseşte o aripă, stabilizatorul. El asigură automobilului stabilitatea aerodinamică la viteze mari. Căutăm mînerele uşilor, dar nu le găsim. O uşoară apăsare pe un buton şi uşa se deschide primitoare. O dată cu ea se deschide şi o parte a acoperişului care ne permite să intrăm în interiorul automobilului fără să ne aplecăm. Ne aşezăm pe pernele moi şi privim miraţi în jur — căutăm motorul. Dar se pare că el lipseşte. Gazda binevoitoare ne lămureşte. Automobilul posedă motoare electrice care se află amplasate pe roţi. O antenă specială captează energia electrică trimisă prin laser de centralele electrice. Zadarnic căutăm pedalele, manetele şi volanul. Şi ele lipsesc. Pe tabloul de bord se află cîteva butoane şi două ecrane. Unul mic de semnalizare în stînga, celălalt din dreapta, mai mare, de televiziune. Conducerea vehiculului este complet automatizată. Un aparat radar asigură securitatea drumului nostru. El ţine maşina la distanţă sigură de o altă maşină. Cînd în raza lui de acţiune pătrunde un alt automobil, sau un obstacol, radarul acţionează asupra acceleraţiei, reduce viteza, cuplează frîna sau dirijează maşina la stînga pentru a depăşi celălalt vehicul.

Maşina anului 1940

Automobilul modern de astăzi

Aşa va arăta automobilul viitorului?

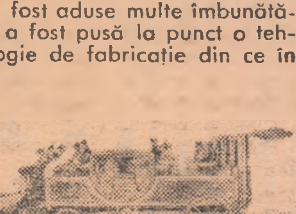
Pornim — ca o săgeată, maşina zboară de-a lungul copacilor care despart şirurile de maşini ce circulă în dublu sens. Viteza creşte mereu. Acul kilometrajului arată cifrele 140, 180, 220, 250. Oamenii s-au obişnuit cu asemenea viteze. Funcţionarea absolut sigură a aparatelor de bord împiedică orice accident. Ferestrele automobilului sînt închise. Şi totuşi în interiorul lui domneşte o temperatură plăcută. Aerul, înainte de a intra în caroserie, trece printr-un filtru—epurator, prin filtrul de umiditate şi instalaţia de încălzire sau de răcire. Vara sau iarna, pe ploaie şi pe căldură, în interiorul automobilului este o temperatură de cameră şi o umiditate constantă.

Cu un zumzet uşor deasupra noastră trece o umbră. Este un alt automobil care ne-a depăşit pe sus. Elicea îi permite decolarea de pe pămînt şi efectuarea unui zbor de scurtă durată, un fel de salt. Aşa pot fi evitate întîlniri cu alte maşini pe un drum îngust ori pentru a trece peste unele obstacole pe un drum prost.

S-a întunecat. Din faţa noastră trec în sens invers un şuvoi de automobile şi camioane uriaşe. Au farurile aprinse. Totuşi lumina lor nu ne orbeşte. Parbrizul este făcut dintr-o sticlă specială care lasă să pătrundă numai o parte din raze.

Ne întoarcem. Cadranul kilometrajului este învăluit într-o lumină plăcută. Pe tabloul de bord se aprinde din cînd în cînd becuri de semnalizare de diferite culori. Viteza descreşte uşor. Ne apropiem de sfîrşitul călătoriei noastre.

A. NEAGU

Aşa arăta primul automobil!

Un tip ceva mai „modern".

Anul 1928

AMICUL COPIILOR

PRIMA PUBLICAȚIE PENTRU COPII DIN ROMÂNIA

Bucureștii anului 1891. Într-un birou al *Editurii „Socec"*, situată în apropierea actualei străzi a Academiei, trei bărbați își strîng călduros mîinile.

— Să ne trăiască și să fie într-un ceas bun !

— Și cu noroc, nene Iancule !

— Cu noroc, și cu viață lungă !...

Obiectul bucuriei lor, cel căruia îi erau adresate felicitările, era primul număr al primei publicații pentru copii din România. Bărbații care mîngîiau cu privirea plină de bucurie revista proaspăt ieșită de sub tipar erau marii noștri scriitori Alexandru Vlahuță, I. L. Caragiale și Bogdan P. Hașdeu, membri ai colegiului noii publicații.

Așadar, ziua de 1 aprilie 1891 le aducea copiilor României nu numai bucuria primilor ghiocei, dar și o revistă a lor care urma să le fie bun prieten, așa cum anunța însuși titlul revistei : *„Amicul copiilor"*.

Revista răspîndește prin paginile sale cele mai valoroase lucrări ale scriitorilor noștri dedicate vîrstei copilăriei : Vasile Alecsandri, Ion Creangă, George Coșbuc, Ion Slavici, B. Șt. Delavrancea, Al. Donici... Impunînd de la început o înaltă ținută literară, redacția urmărește stimularea creației artistice pentru copii. Adresîndu-se scriitorilor acelor vremuri, revista face un *„apel călduros către întreaga suflare luminată a țării, rugînd-o să vină în ajutorul acestei folositoare și trebuincioase încercări"*.

Întorc încet și cu emoție paginile îngălbenite de vreme și intuiesc bucuria și emoția cu care erau citite de copiii ultimului deceniu al veacului trecut. Legendele și povestirile istorice aprindeau în sufletele celor mici, flacăra sfîntă a dragostei de țară, transmițîndu-le datoria de a o iubi asemenea înaintașilor lor ; pastelurile lui Alecsandri și Coșbuc le dezvăluiau noi fațete ale frumuseților naturii ; povestirile, istorioarele îi îndemnau să iubească munca, cinstea, să prețuiască adevărul și spiritul de dreptate. Era firesc de altfel ca literatura

să reflecte aceste caracteristici ale poporului nostru și să le transmită copiilor prin intermediul revistei lor. Curiozității și setei de cunoștințe a copiilor, revista le răspundea cu povestiri și romane de călătorii. Prin paginile revistei cititorii străbăteau îndepărtata preerie americană, participau la vînători pline de peripeții sau făceau incursiuni în străvechea civilizație a omenirii, luînd cunoștință de valorile ei artistice. *„Amicul copiilor"* nu era numai o revistă literară ; numeroasele probleme și exerciții de perspicacitate, de *„geometrie amuzantă"*, experiențele de fizică și jocurile distractive erau așteptate cu aceeași nerăbdare, prilejuind cititorilor clipe în care dorința de a desluși cheia unei probleme le dezvolta interesul și curiozitatea pentru tainele științei.

Paginile *„Amicului copiilor"* au totodată și valoarea unui document al realităților sociale din acele vremuri. În numărul din 17 februarie 1892, citim : *„Fericirea și copilăria fără de griji nu e soarta tutulor copiilor din România. În vacanțe... mii de copii ca voi, sînt împovărați de lucru și șed înghemuiți în odăi înăbușitoare, în atelieruri de tipografii, de cismării... Acești copii lucrează ziulica întreagă și n-au voie nici măcar să se apropie de vreo fereastră ca să privească frumusețea cerului de primăvară"*.

Importanța primei publicații pentru copiii din țara noastră este deosebit de însemnată. Meritul celor care au editat-o este acela al unor deschizători de drumuri. Exemplul lor a fost preluat de scriitorii care l-au urmat și care au continuat să dăruiască copiilor unele din cele mai valoroase creații ale lor. Această grijă și dragoste stăruitoare pentru tînăra generație a țării a devenit o tradiție și va rămîne o moștenire pe care o vor prelua și îmbogăți scriitorii contemporani, și poate chiar voi, printre care se află viitorii cărturari ai țării.

Constanța NICULESCU

Discuri pentru voi

Ne-am adresat inginerului-șef Grigore Petreanu, de la Casa de discuri „Electrecord":

— *Micii iubitori de muzică ar vrea să afle de la dv. ce a apărut în ultimul timp pentru ei?*

— Am imprimat nenumărate cîntece și basme. Dintre cîntece amintim : „Țara mea e țară dragă", „Drag mi-e jocul românesc", „Fluturașul" „Căldărușa plină", „Salutul cravatelor roșii", „Melcul supărat", „Albinița mea". **De asemenea au apărut basmele** „Punguța cu doi bani" **și** „Capra cu trei iezi" **de Ion Creangă și** „Scufița roșie" **de frații Grimm.**

— *Ce va aduce Moș Gerilă copiilor de sărbători?*

— Anul acesta, Moș Gerilă o să aibă în tolbă și mai multe daruri. Pentru elevii din clasele a VI-a, a VII-a și a VIII-a se vor reedita discurile cu lecții din limba franceză, engleză și rusă, din manualele respective. La începutul lunii decembrie, vom imprima basmele „Ursul păcălit de vulpe" **de Ion Creangă,** „Bunicul și Bunica" **de Barbu Șt. Delavrancea. Și ultima surpriză : va apare discul cu cele șase cîntece ale echipajului** „Val-Vîrtej".

Nicolae BULGARU

După cum știți șahul este un joc foarte vechi. Intr-o legendă se spune că împăratul indian Seram, după ce a învățat jocul, a fost atît de entuziasmat, încît a vrut să-l recompenseze pe inventator cu orice răsplată ar fi cerut acesta. Nassir, cel despre care se spune că este inventatorul acestui joc, a pretins o răsplată aparent modestă ; el a cerut să i se dea pentru primul pătrat al tablei de șah — un bob de grîu, pentru al doilea pătrat — 2 boabe, pentru al treilea — 4 boabe, pentru al patrulea — 8 boabe ș.am.d., dublînd boabele pentru fiecare pătrat din cele 64 cîte are tabla de șah. Împăratul s-a supărat, crezînd că Nassir i-a disprețuit dărnicia. El a poruncit să i se dea acestuia un sac întreg cu grîu. Dar Nassir ... a refuzat sacul, pretinzînd să i se dea numai atît cît a cerut. Cînd s-a făcut calculul, împăratul a văzut că pentru a satisface cererile lui Nassir, nu-i vor ajunge toate magaziile pline cu cereale ale împărăției și nici cele ale restului lumii cunoscută pe atunci. Matematicienii împăratului au calculat, cu mijloacele pe care le cunoșteau ei atunci, că inventatorul jocului de șah trebuia să primească 18 446 744 073 709 551 615 boabe de grîu. Această cantitate reprezenta 8 recolte anuale adunate de pe un ogor mare cît întreaga întindere a globului pămîntesc (inclusiv munții, oceanele, regiunile înghețate și pustiurile).

Un metru cub de grîu conține circa 15 000 000 de boabe. Această cantitate de grîu se poate evalua la aproximativ 1 200 000 000 000 m^3. Pentru înmagazinarea unei asemenea cantități de boabe într-un hambar lat de 8 metri, în care grîul să se ridice pînă la o înălțime de 3 m, lungimea lui ar trebui să fie de 50 000 000 000 m, adică să înconjoare Pămîntul, la Ecuator, de 1 250 de ori.

SOCOTIȚI ACUM : cît ar fi trebuit să țină numărătoarea acestor boabe, dacă un om ocupîndu-se zi și noapte de această muncă poate număra cel mult 20 de m^3 de grîu în 10 ani !

Arta veche

Un copil, o fi căzut
Și- o fi spart un vas de lut.
Poate că l-au pedepsit
C-a spart vasul și-a greșit.

Și-acum, după mii de ani
S-a găsit prin bolovani
Un ciob vechi de oală
spartă.
Și ca pe-un obiect de artă

Il expune la muzeu.
Așa artă fac și eu.
Am spart și-ngropat sub mal
Trei pahare de cristal.

M. CALIN

LITERATURĂ

ORIZONTAL

1. Erou hîtru și înțelept din teatrul lui V. Alecsandri ; — Eroina principală din romanul *„Seri albastre"* de Costache Anton. 2. Fetița din cartea lui Lewis Carrole, care visează o călătorie în *țara minunilor* ; — Viața și nemaipomenitele sale aventuri au fost scrise de Daniel Defoe. 3. Personaj fabulos pozitiv din „Povestea lui Harap alb" de Ion Creangă ; — Monstrul marin cu șapte capete care, împreună cu Caribda, un alt monstru, înghițea pe corăbierii ce se apropiau de sălașul ei, după cum ne povestește Virgiliu în *„Eneida"*. 4. Singurul lac vulcanic din țara noastră ; — Instrument muzical egiptean ; — Punct cardinal. 5. Localitate în Iran ; — Nume feminin ; — Antemeridian. 6. Frumoasa frumoaselor din basmele noastre populare ; — *„...Baba"*, eroul unui cunoscut basm din *„O mie și una de nopți"*. 7. Liviu Florescu ; — Persoană ; Cuvînt. 8. Toată ziua fac ... macmac ! — Personajul „fără frică" din poemul Ninei Cassian. 9. Din nou ; — La fel. 10. Orășel în S.U.A. — Cîntec de slavă ; — Personaj din mitologia popoarelor celtice și germanice care întruchipa, împreună cu Silfida, elementul aerului. 11. Părțile scenei pe unde intră actorii ; — A urca... strîmb 12. Dînsul ; — Erou satiric din cartea lui Petre Dulfu. — Nene ! 13. Micuța eroină dintr-o povestire de Sadoveanu care traversează lumea de basm a Dumbrăvii minunate ; — Căpitanul vasului din romanul *„Toate pînzele sus"* de Radu Tudoran.

VERTICAL

1. Personaj din romanul *„Copiii căpitanului Grant"*, geograf și savant ; — „Maiorașul" din schița *„Vizita"* de I. L. Caragiale. 2. Principala vinovată a războiului troian (mit.) ; Ursul polar din romanul lui Cezar Petrescu ; — Lucia Ionescu. 3. Personaje aventuroase din unele romane marinărești ; Susține vița de vie. 4. Aluneci la sfîrșit ; — Cadru de iarnă în care se petrece acțiunea unei cunoscute poezii de G. Coșbuc ; — Uniunea poștală universală (abr.) 5. Leliță ;— Un moș care te adoarme; — Cu coarnele în lături. 6. Diminutiv masculin ; — Prietenă. 7. Am o rîmă mititică, pe unde roade nu despică ; — Un cunoscut căpitan de plai ; — Plină de steluțe ... reci. 8. Radu Sorescu ; Personaj central din romanul autobiografic al scriitorului englez Charles Dickens ; — Localitate în Olanda. 9. Profesorul de la „școala domnească" care a întîmpinat cu metode aspre pe Delavrancea în primele lui zile de școală ; — Un cocoș fără ... creastă care prin Banat înseamnă „deștept" ; — Posedă. 10. Soția lui Osiris ; — Prietenul lui D'Artagnan, Porthos și Athos din romanul *„Cei trei mușchetari"* de Alexandru Dumas tatăl. 11. Cîinele lup din romanul cu același nume de Jack London două cuvinte ; — Fruct din coaja căruia se confecționează în basme corăbii. 12. Insula vrăjitoarei Circe care a transformat pe tovarășii lui Ulise în porci ; — Motanul ... neîncălțat are cuvîntul ; — Erou al unui roman a lui Mark Twain care trece prin peripeții împreună cu prietenul său, Tom Sawyer.

Dicționar la îndemînă : EUD, NATU, OMA, SILF, ILAC, ELL, ISIS, AEA.

Mihai PATRAȘCU

40361

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii" telefon 17 60 10. 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"